

**Therese
Anne Fowler**

**Un
cartier
select**

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA AXINTE-CRISTEA

LITERA

București
2020

Capitolul 1

O casă nouă și elegantă într-un cartier vechi și simplu. O fată stând pe un șezlong lângă o piscină, o fată care vrea să fie lăsată în pace. Începem povestea aici, cu câteva minute înainte ca un mic incident să schimbe totul. E o după-amiază de mai, când cartierul nostru încă-și păstrează pacea fragilă, un echilibru lejer între *vechi* și *nou*, între *noi* și *ei*. Mai târziu, vara aceasta, când va avea loc înmormântarea, mass-media va specula cu îndrăzneală a cui e vina. Îi vor provoca pe unii participanți să spună de care parte sunt.

A se consemna că n-am vrut niciodată să luăm partea cuiva.

Juniper Whitman, fata de lângă piscină, avea 17 ani. Neîndoielnic, o vârstă dificilă, chiar dacă toate îți merg strună, ceea ce nouă așa ni se părea. E un truism să spunem că aparențele înșală, așa că n-o vom face. Vom spune că nu poți cunoaște pe cineva doar după aparențe. Vom spune că cei mai mulți dintre noi ascundem ceea ce ne îngrijorează sau ne derutează, etalând, în schimb, fațete pe care sperăm că alții le vor aproba, etalăm părțile ce sperăm că vor plăcea altora. Juniper ascundea ceva și nu știa dacă trebuia să se simtă jenată sau furioasă sau în vreun fel anume.

Curtea acestei noi case era mult mai mică decât vechea curte în care locuise Juniper – n-avea nici o treime de acru, cea dinainte având trei. Unde să meargă când simțea nevoia să plece, dar nu i se per-mitea să iasă? Acolo nu era bucătică rămasă neocu-pată de casă și de piscină, iar spațiile libere erau descoperite. N-avea pic de intimitate. La vechea adresă, lui Juniper îi plăcea să se plimbe printre pi-nii înalți, cu ace lungi din spatele proprietății, sufi-cient de departe de casă, unde avea spațiul necesar să respire și să reflecteze. Îi plăcea să fie în mijlocul *biocenozei*, cum o numeau oamenii de știință. Asta o făcea să se simtă mai bine, întotdeauna.

Dar cel care construise această mare și străluci-toare casă albă curățase lotul de toți copacii maies-tuoși, cu lemn de esență tare, care umbreau căsuța ce fusese odinioară acolo, căsuța care fusese demo-lată cu nepăsare și înlăturată ca o dărâmătură ră-masă după o furtună sau un cutremur. Doar că pe acolo nu fuseseră nici vreo furtună și nici vreun cutremur. Era un cartier select, în inima unui oraș dezirabil din Carolina de Nord și cumpărători gata să-și cheltuie banii. Atât doar, iar acum apăruseră această casă mare, cu curtea ei mică, goală și costi-sitoare, cu piscina și șezlongul și fata cu cartea ei.

Juniper se gândi că foșnetele pe care le auzise în curtea din spatele curții ei – ce încă avea o pădure mică din arbori de corn, cicoare, nuci, castani, pini și un stejar uriaș, care trăise acolo mai mult ca ori-care locuitor al cartierului – erau de la veverițe. Ei nu-i plăceau veverițele. Sigur, erau drăguțe, dar nu te puteai încrede în ele să nu-ți sară în fața mașinii când te vedeau venind. Și mereu se strecurau în că-suțele pentru păsări, să le fure toate semințele. Juniper avea o carte pe genunchi, așa că se

concentră din nou asupra acesteia. Povestea era bună, iar ea devenise tot mai pricepută să evadeze în povești.

– Hei, zise o voce care nu era a unei veverițe.

Juniper ridică ochii și văzu un adolescent care stătea la marginea curții ei cu o greblă într-o mână, salutând-o cu cealaltă.

– Trebuie să fii noua noastră vecină. Mă pregă-team să mătur niște frunze și te-am văzut aici, așa că am zis să te salut.

Apariția lui o surprinse din două motive. Juniper nu știuse că mai locuia cineva în apropiere. Dar chiar dacă ar fi suspectat că acolo era cineva, un băiat, un adolescent, s-ar fi așteptat să arate ca ea și anume – să fie alb. Toți vecinii din vechiul cartier erau albi. În schimb, el era negru, de asta era destul de sigură. Mulatru mai precis, cu părul creț, au-riu-închis.

– Hei, zise ea. Da, ieri ne-am mutat – eu, împre-ună cu sora mea mai mică și cu părinții.

– Și toți sunteți din afara orașului?

– Nu, suntem dintr-o zonă mai îndepărtată din oraș.

– Tare, zise el zâmbind. Ei bine, n-am vrut să te deranjez. Doar să-ți urez bun venit.

– Nu e nici un deranj. Mersi.

Dacă asta ar fi fost tot, dacă ar fi putut doar să se salute și apoi să lase lucrurile așa – ei bine, totul ar fi fost, cel puțin, mai simplu pentru toată lumea.

Capitolul 2

Carolina de Nord are o climă temperată. Țasta e marele ei avantaj: iarna e ușoară, primăvara vine devreme. Da, verile sunt fierbinți, dar toamna aduce ușurare și țtine mult. Stejarii nu-și leapădă frunzele până târziu în decembrie, iar uneori, când iarna e deosebit de blândă, unele specii – printre care și stejarul, cu frunzele lui suple, în formă de pene, în aparență delicate – își păstrează coroana și de-a lungul anotimpului rece.

Băiatul care o întâmpinase pe Juniper în prima zi, Xavier Alston-Holt, știa multe despre copaci. Aceștia nu îl pasionau în mod special; era mult mai interesat de muzică, în special cea produsă de chitarele acustice. Acestea însă sunt făcute din lemn, așa că atunci când mama lui i-a povestit nenumărate detalii despre diverși copaci, despre habitatele, rezidenții, calitățile și amenințările la adresa lor (în vârf aflându-se dezvoltatorii imobiliari lacomi), o ascultase în mare parte cu atenție.

Când mama lui stătuse în curtea din spate, filmând și plângând în ziua când lotul din spatele lor fusese curățat, ziua când oameni cu fierăstraie și concasoare începuseră în zori și continuaseră până la apus, iar urechile lui țtuiseră pentru tot restul

noptii, el rămăsese acolo în curte, cuprinzându-i umerii cu brațul, fiindcă atât putuse face pentru ea, cea care făcuse atâtea pentru el.

Astfel că Xavier nu era surprins, așa cum nici unul dintre noi nu eram, că mama lui nu era nerăbdătoare să-i cunoască pe noii vecini care cumpăraseră casa construită în spatele proprietății lor. Valerie Alston-Holt nu era convinsă că putea fi prietenoasă cu genul de oameni care ar fi plătit ca să dărâme vechea casă și să taie copacii. *Toți* copacii.

– Genul ăsta de oameni, spusese ea de mai multe ori – deoarece acest lucru se mai întâmplase în Oak Knoll¹ sub diverse forme – genul ăsta de oameni nu au conștiință. E ca și cum ar viola peisajul. Ca și cum l-ar masakra. Copacii înseamnă viață. Și nu doar viața *mea*, ar fi adăugat ea, domeniile ei fiind silvicultura și ecologia. Trebuie să păstrăm cel puțin șapte copaci pentru fiecare om de pe planetă, altfel ajungem să ne sufocăm. Gândește-te la asta.

Xavier merse până în curtea împădurită din față, unde mama lui tăia bujori, ce urmau să decoreze noptiera unui vecin bolnav. Rondurile de flori din jurul modestei lor locuințe din cărămidă, o casă ridicată în 1952 și care fusese foarte puțin îmbunătățită de atunci, erau preferatele lui Valerie, imediat după fiul său, al treilea lucru preferat fiind stejarul înalt de cam 25 de metri care domina curtea din spate. Nu te-ai gândi că un copac poate însemna atât de mult pentru cineva. Totuși, acest copac era mai mult decât o magnifică piesă de istorie arboricolă; pentru Valerie Alston-Holt, era un martor și un camarad. Trunchiul lui lat era primul lucru pe care ea îl observa ori de câte ori privea pe fereastră, spre curtea din spate. Îi amintea de multe

¹ Dealul Stejarilor

momente din anii petrecuți aici, printre care și de acea noapte de vară, când ea își sprijinise fruntea îngândurată de scoarța gri-maronie și plânsese în vreme ce Xavier dormea în leagănul lui, fiind prea mic să afle că Dumnezeu le luase totul.

Șase soiuri de iriși, bujori de diverse culori, azalee, brumărele, ghiocci, camelii, rododendroni, curpeni albi, caprifoi, iasomii sunt plantele pe care Valerie Holt le pusese deja undeva în parcelele lor. Îi plăcea să afirme că terapia ei era să aibă grijă de plante, era felul ei de a îndepărta stresul cauzat de predatul către studenții de la universitate – sau, mai adesea, stresul cauzat de relația cu șeful catedrei sau cu decanul. Studenții erau, de fapt, chiar grozavi, curioși, isteți, orientați spre politică în moduri utile, ajutând la protejarea habitatelor naturale, sau pe care măcar încercau să le protejeze, și asta oricum însemna enorm. Tinerii urmau să salveze lumea de ea însăși, iar Valerie avea de gând să-i încurajeze în toate felurile posibile.

– E timpul, îi spuse Xavier.

– Timpul pentru ce? Pleci pe undeva? Întrebă ea punând florile și foarfeca în coș și se ridică. Am crezut că ai de gând să mături toate frunzele alea moarte pentru mine.

– Asta o să și fac. Avem vecini noi.

– Ah, asta. Știu. Era inevitabil. Ca și moartea, de altfel, adăugă Valerie cu un zâmbet mâhnit.

– M-am întâlnit acum cu o vecină. A spus că s-a mutat cu sora și cu părinții.

– Doar patru inși în casa aia enormă?

– Așa cred, răspunse Xavier, ridicând din umeri.

– Ce vârstă?

– Fata? De vârsta mea, cred, pe acolo. Și are o soră mai mică, a zis. N-am mai întrebat și de ea.

Mama lui încuviință din cap.

– Bine, mersi pentru informație.

– Vrei să vin după tine dacă părinții ies în curte?

– Nu. Da. Bineînțeles. O să fiu o vecină bună.

– Mereu ești.

– Mersi, Zay.

– Eu doar spun adevărul.

– Asta trebuie să facem mereu, pe cât putem.

Xavier se întoarse în curtea din spate și începu să măture frunzele dintr-o zonă unde mama lui intenționa să facă un iaz cu pești koi. Cum el urma să plece din toamnă la Conservatorul din San Francisco, să studieze muzica, ea-i spusese că are nevoie de ființe noi să o țină ocupată, ca să nu-l sune zilnic să se asigure că el poate supraviețui în cealaltă parte a țării fără ea. El știa că ea glumea; nu l-ar fi sunat zilnic, indiferent de situație. Voia, însă n-avea s-o facă. El înțelegea. Fuseseră doar ei doi vreme îndelungată.

– Fă iazul și poate ieși cu un *localnic*, îi zisese el.

– Ah, uite cine vorbește de ieșit la întâlniri.

El îi oferi zâmbetul timid, care-i adusese o mare popularitate în rândul vârstnicilor din Oak Knoll și, după cum eram convinse noi, și printre tinerele din școala lui.

– Sunt prea ocupat să-mi fac o prietenă, îi spuse el.

– Prea năzuros, aș zice eu.

Adevărul era că Xavier era atât ocupat, cât și năzuros – dar mai mult năzuros. Nu întâlnise încă persoana care să-l facă să simtă că trebuie să-și schimbe vreuna dintre priorități. Avea destule amice, printre care și fete care ar fi ieșit cu el, dacă Xavier ar fi manifestat vreun interes. Însă el nu a dat vreun semn, deoarece se cunoștea pe sine

suficient de bine încât să înțeleagă că era genul de tip pe principiul „totul sau nimic”. Și așa fusese dintotdeauna. În ultimul an se cuplase cu vreo două fete, mai mult din dorință și oportunitate, dar acum nu simțea că era momentul pentru o relație. Iubirea lui cea mare era muzica.

Acum o privea pe fata de la marginea piscinei, noua vecină, fata cu care făcuse într-un fel cunoștință. „Cum o cheamă?” se gândi el. „Ce-ți pasă?” gândi tot el. „Vezi-ți de treabă și gata.”

La șase ani, Xavier zdrăngăniise pentru prima dată la chitară, la petrecerea fiicei unei colege de-a mamei sale. Mai mulți adulți veniseră cu instrumente – chitare, mandoline, bongo-uri, o muzicuță – și după tort și cadouri, cu toții se adunaseră în jurul verandei zgrunțuroase din cărămidă, pe scaune din plastic, să se joace sau să cânte. Întâi au fost melodii de Rafi, pentru copii, apoi mult Neil Young și Beatles și apoi James Taylor. Îi plăcuse muzica, dar o chitară în mod special îi trezise interesul. Îl atrăsese aspectul ei și nuanța clară și deschisă. Îl întrebase pe proprietar, un profesor de istorie pe nume Sean, dacă ar putea s-o încerce. Sean se așezase și-i pusese chitara în poală lui Xavier. Instrumentul era enorm pe lângă băiețelul slăbănog. Xavier o prinsese de după gât, întinsese mâna peste coarde și zdrăngăniise ceva, dar asta fusese tot și apoi dispăruse. O săptămână mai târziu primea prima lecție. La vârsta de zece ani, făcuse o fixație pentru muzica clasică, exclusiv; dintre toate genurile, acesta fusese singurul care-l făcuse să simtă frumusețe, iar el avea nevoie de asta, să treacă mai ușor prin tot zgomotul emoțional din lumea lui. Apoi, la începutul acestui an, la vârsta de optsprezece ani,

dăduse o probă pentru un mult râvnit loc la Conservatorul din San Francisco și îl obținuse.

Xavier adună frunzele grămadă și începu să le îndese în pungile biodegradabile pe care Valerie le cumpărase din magazinul unde fiecare lucru costa de patru ori mai mult ca alternativa lui mai ieftină și, de obicei, mai toxică (într-un fel sau altul). Majoritatea obiectelor de curățat, îmbăiat, depozitat și îmbrăcat proveneau de acolo. Între aceste cheltuieli, grădinarit și lecțiile de muzică a lui Xavier, nu era de mirare că nu rămăneau bani pentru renovarea casei, dacă Valerie ar fi avut vreodată intenția.

Uneori mai râdeam de ea – în felul în care râdeam de prietena noastră care mersese atât de departe cu dieta Paleo, încât nu mai mânca nici un preparat cu grăunțe dacă acestea nu erau măcinate manual cu o piatră. Valerie primea tachinările noastre în spiritul în care acestea fuseseră lansate: cu afecțiune, din moment ce puteam doar să iubim o femeie grijulie ca ea și să-i respectăm părerile.

Noua vecină era tot pe șezlong, lângă piscina albastră și strălucitoare, săpată în pământ, încă citind. Lui Xavier îi plăcu priveliștea (mai mult fata, deși nici piscina nu era de lepădat). Chiar dacă nu avusese încă ocazia să-i studieze trăsăturile, prima impresie fusese favorabilă. Fata era albă, cu păr șaten, foarte lung, cu un chip frumos. Purta o cămașă în carouri, legată în talie, cu mânecile suflecate, pantaloni scurți din blugi tăiați și era desculță. Pe unghiile de la degetul mare de la picior se vedea oja care bătea în verde.

Continuă să o privească atât cât munci și avu strania, dar plăcuta senzație că și ea era conștientă de prezența lui, în timp ce citea.

– Cremă de soare, Juniper, zise o voce de femeie.